

ordentlig mildt behandlet. Det er en overordentlig interessant Erklæring, thi den Grund, som Ministeren anfører, gjør det næsten værre, end det var isorveien. Den høitærede Minister siger nemlig, at vedkommende Maler havde opført sig saaledes, forløbet sig saaledes, at Udstillingskomiteen havde Ret til at forlange Afbigt, men det er en fuldstændig Misforstaaelse, thi selv om denne Maler havde opført sig nok saa galt, er det ikke ad denne Vej, Udstillingskomiteen skal staffe sig Regres. Dersom en Mand forløber sig overfor et Medlem af Komiteen, saa har dette Medlem at gaa den sædvanlige Vej, som enhver anden har ligeoverfor den Slags Ting, Domstolene staa til Raadighed, og Komiteen har ikke nogen anden Ret ligeoverfor denne Mand, den har ikke Lov til at bruge noget andet Mittel, medmindre den udtrykkelig i vedkommende Regulativ eller i Lovgivningen har faaet Bemyndigelse dertil, og det har den ikke faaet (Rimestad: Modsigelse). Nei, der staaer ikke et eneste Ord derom i Regulativet. Det er altsaa Regulativets Fortolkning, det gjælder om, som de Herrer meget rigtig bemærke. Den høitærede Minister og altsaa ogsaa det ærede Medlem, som jo nu følger Regjeringen i, hvad det skal være, forstaaer altsaa Regulativets Bestemmelser saaledes, at Komiteen, der har at bedømme Arbeiders Optagelse eller Forkastelse, har Ret til at bruge alle mulige Motiver til at forkaste et Billede, ogsaa dem, der ligge ganske udenfor kunstneriske Hensyn. Det er det, som den høitærede Minister nu har udtalt, at han anser for rigtig. Jeg vil tilstaa, at det vilde være i høieste Grad forbausende, hvis det skulde være Tilfældet, men jeg tror aldrig, at det nogensinde har foresvævet dem, som have skrevet dette Regulativ, eller overhovedet Nogen, at denne Komite, som jo ikke er en Autoritet, men er en af Kunstnerne frit valgt Bestyrelse, skulde have Ret til at afgjøre af private Grunde, om et Billede skal ophænges eller ikke ophænges i denne Udstillingsbygning, som ikke engang er Kunstnernes Eiendom, men tilveiebragt ved Statens Bidrag. Vilde de Herrer finde det at være i sin Orden, hvis man havde en Industriudstilling, til hvilken Staten havde bevilget Penge, og for hvis Bestyrelse Staten maatte have udnævnt en Formand, om saa denne Bestyrelse, fordi et Medlem i den var blevet uenigt med en Industriidrivende eller var blevet fornærmet af ham, vilde forlange af denne, at han skulde opfylde saadanne, Industrien ganske uvedkommende Betingelser, for at hans Arbejder skulde blive udstillede? Der er slet ingen Grændser for, hvad en saadan Komite kunde

tillade sig. Det ses altsaa, at den høitærede Minister er af den Mening, at Komiteen har Lov til at bruge den Bemyndigelse, der er givet den i bestemte Diemed, kunstneriske Diemed, til Tilfredsstillelsen af dens egne private Diemed. Det andet Spørgsmaal om det fuldstændig Ufaa i Ministeriets Skrivelse har den høitærede Minister ikke svaret paa. Jeg antager, at deri ligger en Erkjendelse af, at den høitærede Minister er blevet ført bag Lyset. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Saa ingen Naade). Det er faktisk urigtigt, hvad der staaer, men jeg siger ikke, at den høitærede Minister har vidst det. Jeg gaar ud fra, at den høitærede Minister ikke har vidst det, men at det er vedkommende Komites Formands Fremstilling, der har ført ham bag Lyset. Men jeg siger, at det er uheldigt, naar en Minister bliver ført bag Lyset, thi saaledes er det ikke gaet til, som det staaer i Skrivelsen.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg maa gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at der ikke staaer i Finantsloven, at der er bevilget den og den Sum Penge til Dr. Schandorph. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, da holder jeg mig til, hvad jeg før sagde, jeg har ikke i Sinde at gjøre nogen Forandring deri. Hvad endelig det Spørgsmaal angaar, hvorvidt der skulde ligge noget Urigtigt til Grund for Ministeriets Skrivelse, maa den ærede Ordfører kunne forstaa, at jeg ikke uden at have Skrivelsene liggende for mig og uden isorveien at være bleven underrettet om, at man vilde føre denne Sag frem, er i Stand til absolut at kunne erklære mig, om den ærede Ordfører har nogensomhelst Grund til denne Insinuation om det Urigtige i Ministeriets eller vedkommende Udstillingskomites Formands Skrivelse, men indtil videre tror jeg, at den ærede Ordfører har Ret.

Ordføreren (Holstein): Ja, hvad den høitærede Minister tror eller ikke tror, kommer det ikke saa meget an paa i denne Sag, eftersom jeg har læst begge Skrivelser op. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Deri ligger ikke noget Bøvis). Jo, det er fuldstændig bevisende. Jeg skal gjentage det, for at den høitærede Minister kan forstaa det. I Ministeriets Skrivelse staaer, at Komiteen i Overensstemmelse med Vedkommendes egen Fordring om at faae Maleriet flyttet har sendt Maleriet tilbage. Det er altsaa anført som en Grund i Ministeriets Skrivelse, og i Komiteens Skrivelse staaer: „Skulde en saadan Afbigt ikke indløbe